

Тоя букетъ и до днесъ се намира въ Казанлъшкия музей, при „Искра“, подаренъ отъ Маня Икономова, като скъпъ нейнъ споменъ Музея пази тоя букетъ, като извънредно голѣма рѣдкостъ, проявена отъ една артистка къмъ друга такава.

Представлението е свършено, но публиката и не мисли да си отива.

Студентитѣ отъ гнездата на галерията викатъ:

— „Матю — на сцената!“

Режисйорътъ излиза.

Студентитѣ го срѣщатъ съ неудържимъ възторгъ и съ пѣсента:

„Солнце всходитъ и заходитъ“.

Необичайнитѣ звуци заразяватъ всички и цѣлиятъ салонъ, на крака, самъ почва босяшката пѣсень!

Матей Икономовъ, трогнатъ до сълзи, вика своитѣ другари-артисти, и въ отговоръ тѣ пѣкъ запѣватъ:

„Солнце всходитъ и заходитъ“.

Бурни акламации и ура!

Завесата пакъ пада!

Публиката, обаче, все още стои на крака и не мърда отъ салона.

Всички чакатъ . . .

Студенчеството разгъделичкано, наново запѣва пѣсеньта.

И нови възгласи:

— Матю на сцената! . . .

Режисйорътъ излиза ведно съ артиститѣ: покланятъ се и благодарятъ.

Заставени, пакъ запѣватъ:

„Солнце всходитъ и заходитъ!“,

И всицко това се повтаря като залпове.

Представлението още отъ преди часъ е свършено, но накупѣлитѣ въ душата чувства обединяватъ публиката въ едно цѣло, на което, сякашъ, нѣкаква метафизична сила бърка да си разотиде.